

Tajné komunistické letovisko Vystrkov zabrali po revoluci mafiáni. Změnili ho v bojiště gangů

Foto: Autor: Pavel Hrdlička, Wikipedia, CC BY-SA 4.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=108848462>

Rekreační středisko Orlik - Vystrkov

Desítky let tohle místo oficiálně neexistovalo. V lesích u Orlické přehrady si komunistická věrchuška nechala vybudovat přísně střežený ráj, který navrhli političtí vězni. Jenže po pádu železné opony vystřídali stranické funkcionáře nové elity.

Ještě před pár desítkami let jste tohle místo nenašli ani na mapě. Pro veřejnost oficiálně neexistovalo. Koncem 50. let se komunističtí mocipáni rozhodli vybudovat si u Orlické přehrady exkluzivní rekreační komplex – po vzoru sovětských soudruhů, kteří podobná tajná letoviska pro elity stavěli také.

Projekt dostal krycí název Akce Orlik. Celý areál Vystrkov vznikl v naprostém utajení: rozkládá se na 470 hektarech lesa a břehů Vltavy a od počátku byl obehnán pomyslnou zdí mlčení. Na místo dohlížely ozbrojené složky – kolem dokola hlídky, závory a zákaz vstupu pro nepovolané. Nikdo z obyčejných lidí se neměl dozvědět, jak „jejich“ vůdcové tráví volné chvíle v přepychu.

Výstavba začala v roce 1959 a dokončena byla v listopadu 1963. Nešetřilo se na ničem – nový rekreační komplex Vystrkov měl reprezentovat to nejlepší ze světové architektury té doby. Jenže paradoxně, právě ti architekti a inženýři, kteří by něco takového dovedli navrhnout, byli pro komunistický režim politicky nepohodlní. A tak je nejprve nechal uvěznit – a pak jejich talentu beze studu využil.

Na utajeném projektu se v pankrácké věznici podílela skupina nespravedlivě odsouzených architektů zvaná Basaprojekt. Patřil k nim například profesor Bedřich Rozehnal či Jaroslav Vaculík – špičky meziválečné moderní architektury, které komunisté zavřeli a přinutili sloužit režimu.

Výsledkem jejich práce, za niž nikdy nedostali zapláceno, byl komplex 15 luxusních vil a jednoho hotelu situovaný mezi vysoké borovice na levém břehu Orlické nádrže. Od hotelu s velkou terasou a krytým bazénem vedou úzkostlivě vyasfaltované cesty ke každé z vil.

K mnohým se dá sjet až úplně ke dveřím – tehdejší papaláši trvali na tom, že dojedou až na práh svými vládními Tatrami. Ve svahu nad vodou tak vyrostly vily s prosklenými fasádami, mramorovými podlahami a prostornými terasami orientovanými k jezeru. Největší a nejhonosnější vila č. 1 byla určena samotnému prezidentu Antonínu Novotnému – stojí na nejvyšším místě areálu, jako dominanta hledící na ostatní. V její blízkosti byla postavena menší vila č. 2 pro premiéra Lubomíra Štrougala.

Ostatní domy (typově rozlišené varianty A, B, C) byly navrženy a upravovány podle individuálních přání členů předsednictva KSČ. Celý areál je koncipován tak, aby každý funkcionář měl absolutní soukromí: vily jsou roztroušeny stovky metrů od sebe v lese a všechny mají svůj vlastní přístup k vodě.

Uvnitř nechybělo žádné pohodlí – obývací haly s krby, ložnice s výhledem na jezero, mramorové koupelny, ba dokonce soukromé bazény. Pro volný čas papalášů zde byl postaven i sportovní areál s kurty a halou a vlastní loděnice s molem na přehradě. Vše v naprostém utajení.

Projektanti vsadili na západní moderní styl – a komunistické špičky to schvalovaly, ač jinak národu kázaly skromnost a budovatelský realismus.

Do roku 1989 patřil Vystrkov k nejtajnějším místům v republice. Veřejnost se o něm dozvěděla až po pádu režimu – a leckdo tehdy jen nevěřicně kroutil hlavou nad tím, v jakém přepychu si vládnoucí vyvolení žili. Vždyť běžní pracující trávili dovolené ve výrazně prostších podnikově-odborových rekreačních zařízeních, zatímco tady měli papaláši k dispozici prakticky luxusní západní hotel jen pro sebe.

Prezident Antonín Novotný, jeho nástupce Ludvík Svoboda i generální tajemník Gustáv Husák – ti všichni sem jezdili odpočívat do svých vil a užívat si nerušeného pohodlí. Tradí se, že Milouš Jakeš, poslední

předrevoluční šéf komunistické strany, byl právě zde, ve své orlické vile, když v Praze 17. listopadu 1989 vypukla sametová revoluce.

Papaláši, kteří nechali stavět tento skrytý ráj, zároveň žili ve strachu z vlastního národa – trýznila je paranoia, že je jednou lidé budou chtít svrhnout. Možná i proto muselo být tohle místo tak dokonale maskované v lesích a izolované od světa. Případná revoluce je tu neměla najít.

Jak ironické, že nakonec stejně přišla. Jakeš se prý zprávám z Prahy zdráhal uvěřit, než ho události smetly z mocenského výsluní. Vystrkov, do té doby privilegovaný ráj prominentů, se otevřel světu – a bohužel tím přivábil i nové návštěvníky. Takové, které sice také lákal luxus a soukromí těchto vil, ale od těch původních se touhou po moci nijak nelišili.

Divoká léta devadesátá

Po sametové revoluci převzal areál do správy stát, konkrétně jeho Úřad pro hospodaření s majetkem. Už brzy se ale ukázalo, že Vystrkov se z utajovaného hnízda papalášů proměnil v hnízdo podsvětí. V porevolučním chaosu 90. let, kdy rychle zbohatlí podnikavci často předběhli zákony i svědomí, se odlehlý areál u Orlíku stal ideálním útočištěm.

Stát ho pronajal společnosti Orlík, a.s., za níž stál kontroverzní podnikatel Miroslav Provod. Provod, starý známý z šedé zóny socialistické ekonomiky (proslul pašováním elektroniky, třeba digitálních hodinek, už před rokem 1989), měl blízko k rodícím se mafiánským strukturám.

Byl blízkým přítelem a obchodním partnerem nechvalně proslulého Františka Mrázka, později jednoho z bossů českého organizovaného zločinu. Společně zakládali nadace a podniky, pohybovali se na hraně (a často daleko za hranou) zákona. Není divu, že právě parta kolem Provoda a Mrázka si polozapomenutý vystrkovský komplex oblíbila jako svůj bezpečný přístav. Koneckonců – byl perfektně odříznutý od okolního světa, poskytoval nevídané soukromí a luxusní zázemí pro „byznys“ jednání novodobých kmotrů.

Brzy se tak po asfaltkách, kde dřív jezdily Tatry ÚV KSČ, proháněly naleštěné Mercedesy nových podnikatelů. Na březích Orlické přehrady se začali objevovat muži v kožených bundách, se zlatými řetězy na krku a ostrými pohledy. V lesních vilkách, kde kdysi odpočívali soudruzi, se teď grilovalo sele při bujarých večírcích a plánovaly se kšefty, nad nimiž zůstával rozum stát i protřelým kriminalistům.

Kontroverzní podnikatelé – tak jim tehdejší tisk říkal, když nechtěl použít slovo mafiáni – tu v 90. letech střídali jeden druhého. K nájemcům vystrkovských vil patřila jména jako Tomáš Pitr (později odsouzený za obří daňové úniky), už zmíněný Miroslav Provod a samozřejmě František Mrázek.

Častým obyvatelem jedné vily – konkrétně vily číslo 11 na břehu s krásným výhledem – byl také Radovan Krejčíř, vzdělaný, ale o to nebezpečnější hráč podsvětí. Ten později proslul útekem do zahraničí, ale v polovině 90. let byl v Česku pánem nad ohromným majetkem a údajně i sítí kontaktů zasahujících do nejvyšších míst. Když potřeboval někoho přesvědčit, neváhal prý použít ani metody jako z gangsterských filmů.

Nenápadný areál se tak ocitl ve středu divokého dění. Devadesátky tu byly opravdu divoké – jak později potvrdí i policisté. V lesích Vystrkova se ozývala střelba, nocí se nesly tlumené výbuchy a občas areál rozčísil kvílivý zvuk sirén. „Dění během 90. let tu bylo prý divočejší a v areálu se často střílelo,“ popisuje stručně dobový novinový článek.

Ta slova však zakrývají celou řadu konkrétních, temných epizod, které se zde odehrály. V srpnu 1996 například přímo u jedné z vil vyletěl do povětří luxusní automobil Miroslava Provoda. Přesně tak – nastražená bomba zničila auto muže, který měl velmi blízko k Františku Mrázkovi. Náhoda? Sotva. O dva roky později se situace opakovala: další výbuch auta otřásl nočním Vystrkovem, tentokrát šlo o vůz patřící manželce severočeského podnikatele Antonína Jecha.

Řetěz podivných „nehod“ naznačoval, že se tu možná bojuje o moc nebo o peníze mezi gangsterskými klikami. Po roce 2000 na pár let nastal relativní klid, jako by si i podsvětí dávalo pauzu. Ale jen dočasně.

Poprava svědka

V září 2003 zastihla areál Vystrkov nejdramatičtější událost jeho novodobé pověsti. Přímo v prostoru rekreačního střediska byl zastřelen kontroverzní podnikatel Petr Šebesta – jedni o něm mluvili jako o realitním

podvodníkovi, pro jiné to byl kamarád s dobrým srdcem. Každopádně patřil do okruhu Mrázkových lidí a pohyboval se v nejvyšších patrech zločinecké pyramidy 90. let.

Osudného večera se vracel na motorce do své pronajaté vily u Orlíku, když ho neznámý střelec zasáhl několika ranami z pistole přímo za jízdy. Šebesta doslova padl k zemi – popraven ranami do hlavy. Když policisté ohledali jeho bezvládné tělo, objevili v jeho ruce mrazivý vzkaz: prázdnou nábojnici. Tichá, výmluvná symbolika, kterou vrah naznačil, že mlčení je zlato a kdo promluví, takhle dopadne.

Přesně to byl totiž Šebestův případ. Měl svědčit v několika kauzách proti Krejčířovi, Mrázkovi a dalším bossům – a netajil se tím, že je chce „poslat ke dnu“. Ještě před smrtí údajně prohlašoval, že nechá odstranit Jaroslava Starku (příbramského bosse a fotbalového magnáta), stejně jako Provoda a Mrázka.

Vytvořil si tím seznam mocných nepřátel. Šebesta zkrátka příliš mnoho věděl a příliš mluvil. Jeho nájemná vražda dodnes nebyla objasněna, ale pro policii šlo jednoznačně o mafiánskou popravu. „Kriminalisté prověřují více verzí,“ hlásil tehdy stroze policejní mluvčí a kličkoval před médii.

Jedna z verzí hovořila dokonce o čečenské stopě – šeptalo se, že Šebestu mohli zabít nájemní zabijáci z okruhu čečenské mafie, které si kdosi objednal na odplatu či ochranu kšeftů. Jiná verze ukazovala k Radovanu Krejčířovi, jemuž měl Šebesta svědectvím u soudu výrazně zavařit.

A ve hře byla samozřejmě i varianta, že šlo o vyřizování účtů v rámci příbramského podsvětí kolem Starky. „Objednavatelem vraždy mohl být prakticky kdokoliv,“ konstatovala bezradně policie. Jisté bylo jediné: svět kolem Orlíku byl tehdy válečnou zónou novodobých gangsterů a jeden z nich právě padl.

Šebesta nebyl zdaleka jediný, kdo na Orlíku zažil horké chvíle. Nedlouho po jeho smrti prosákly informace o dalším incidentu, který se v útrobách rekreačního areálu odehrál. Účinkují v něm opět Radovan Krejčíř a jeho někdejší obchodní partner Jakub Konečný. Ten se od Krejčíře chtěl trhnout – a to se v oněch kruzích neodpouští.

Krejčíř podle pozdější výpovědi nechal Konečného unést: najatá skupina ranařů (pravděpodobně z okruhu zmíněných čečenských mafiánů) Konečného odvezla na Vystřkov, kde ho v jedné z vil věznili. Pod pohrůžkou smrti a hlavně namířeného samopalu donutili Krejčířovi poskoci Konečného podepsat několik nevyplněných smének – elegantní způsob, jak někoho legálně připravit o majetek.

Vyděšený Konečný vyhověl, čímž si zachránil život, ale jeho podnikání tím v podstatě skončilo. I tohle patřilo k „podnikatelským metodám“ devadesátek – a orlický areál byl u toho.

Není bez zajímavosti, že se tu v té době objevovala i jména se zahraniční příchutí. Vystřkov si oblíbili i cizinci z prostředí organizovaného zločinu. Podle pamětníků a některých zpráv tu nebyl neznámým hostem například Andrej Korpljov, údajný šéf jedné větve ruské mafie v Praze, či jistý Nikitin z ruské ambasády.

A dokonce se traduje, že se tu objevil i Šamil Basajev, nechvalně proslulý velitel čečenských separatistů a terorista, hledající v 90. letech zbraně a podporu po světě. Tyto informace jsou těžko ověřitelné, ale jen dokreslují pověst, kterou si areál v divoké éře vysloužil: hnízdo se špatnou pověstí – místo opředené mýty, kam se stahovali podivní ptáci ze všech stran.

Nový začátek

V novém tisíciletí se pomalu schylovalo k obrodě tohoto pozoruhodného místa. Stát po vleklých sporech ukončil nájemní smlouvy s problematickými firmami. Miroslav Provod postupně vycouval ze scény – v roce 2010 odešel z vedení společnosti spravující areál a nový investor Jiří Červinka odkoupil rekreační středisko Orlík přímo od státu za zhruba 60 milionů korun.

Červinka se netajil tím, že chce areál očistit od nelichotivé minulosti a vdechnout mu běžný život. Začala postupná rekonstrukce hotelu i některých vil. Do věci navíc promluví i staré křivdy: rozsáhlé pozemky pod vilami byly v restituci vráceny původním majitelům, rodině Scheinerových, kterým je komunisté kdysi zabrali.

Část vil (včetně té prezidentské Novotného a Štrougalovy) tak připadla zpět rodině, jež se je rozhodla zachránit. Na vlastní náklady se pustili do oprav zdevastovaných budov, které léta chátraly. Opravit tak rozsáhlé objekty ovšem není snadné – zvláště když po koupi stále platila stará nájemní smlouva z dob Provoda až do roku 2019. Teprve v posledních letech tak mohli noví majitelé převzít některé historické vily zcela do svých rukou a vrátit jim zašlý lesk.

A co hlavní hotelový areál? Ten je dnes veřejnosti volně otevřen. Z někdejšího přísně tajného sídla je Resort & Wellness Hotel Orlík, kam se může podívat každý – a třeba se i ubytovat v pokoji, kde kdysi odpočíval papaláš. Místo láká na pobyty u vody, wellness a přírodu.

Současný ředitel hotelu Jiří Kraus říká, že hostům rádi vyprávějí o pohnuté historii objektu. „Spousta lidí neměla tušení, čím si resort prošel, a pak byli překvapení,“ říká marketingová manažerka Denisa Steinerová. Areál je od roku 2021 zapsán jako kulturní památka – oceňuje se jeho jedinečná architektura i symbolika jako pomníku práce perzekuovaných tvůrců.

Zdroje:

<https://www.novinky.cz/clanek/bydleni-v-tajnem-rezortu-na-orliku-pobyvali-funkcionari-i-mafiani-podivejte-se-na-nej-nejen-z-vysky-40387756>

<https://poznejdomy.cz/domy/detail/2033-prezidentska-vila-vystrkov>

<https://www.pribram.cz/clanek/v-tajnem-rezortu-na-orliku-pobyvali-funkcionari-i-mafiani/27446/>

<https://magazin.aktualne.cz/bydleni/architektura/sjizdeli-se-tam-komunisti-pak-mafie-tajemny-areal-u-orlicke/r~3726053287f511ec9136ac1f6b220ee8/r~2579897287f911ec87d40cc47ab5f122/>

<https://www.prahain.cz/krimi/mel-svedcit-sejmuli-ho-davkou-ze-samopalu-organizovany-zlocin-pozira-sve-deti-najemne-vrazdy-iv-8138.html>

<https://radiozurnal.rozhlas.cz/vrazda-petra-sebesty-6291488>

https://www.lidovky.cz/domov/mafiani-na-orliku-komunisty-nahradily-vybuchy-aut-vrazda-nebo-unos.A110723_212924_ln_domov_spa

<https://www.extra.cz/umirali-tu-nepratele-mrazka-myticky-areal-na-orliku-je-dodnes-opreden-tajemstvim-bcac1>